

Г. Орм

Кълбеста мълния

Ханс Краузе разсеяно посегна към чека, но Добс постави върху си-
нното листче своята тежка ръка.

– Още една дреболия, драги Краузе. Моля дайте ми разписка.

– Разписка? – късогледите очички на Краузе бързо замигаха зад
стъклата на очилата. В неговата практика това беше новост. – Извинете,
мистър Добс, доколкото съм разбрал, чекът ни се дава като подарък...
помощ на нашата партия от Организацията за разпространение на аме-
риканската култура... за вътрешноорганизационни укрепвания пред ре-
шаващите, тъй да се каже...

– За вътрешни или външни, мистър Краузе, това нас не ни интере-
сува. Тази разписка е гаранция за вашата активност и честно отношение
към делото. Нали знаете, че за подкуп... – Добс присви леко едното си
око.

Пред Краузе се озова бяло листче, където беше напечатано на съ-
вършено чист немски език:

„С настоящото потвърждавам, че аз, Ханс Краузе, взех като
подкуп сумата...“

Какъв абсурд? Само американците могат да замислят това. Ами ако
неочаквано тази разписка излезе на бял свят?

Добс успокои развълнувания политически деец:

– След изпълнение на задачата разписката ще бъде унищожена.
Или тогава ще си я получите обратно, ако заради нея не можете да
спите.

С трепереща ръка Краузе извади от джоба си писалка. Разписката,
масата, Добс – всичко се мяркаше зад очилата в някаква страшна
въртележка.

– Сега можете да вървите – промълви мистър Добс, небрежно сгъна
разписката и я прибра в отворената каса, която стоеше зад гърба му.
През потъмнелите стъкла на очилата на Краузе му се стори, че върху
желязната полица на касата вместо неговата една разписка стои цяла
пачка.

Франк П. Добс, скривайки своето нетърпение, изчака, докато гост-
ът изчезна, и натисна копчето на вътрешния телефон. От миниатюрния
високоговорител, който беше скрит в поставения върху масата бронзов
модел на статуята на свободата, се чу мелодичен глас:

– Слушам, мистър Добс.

– Изпратете тук Фостер.

– Веднага, мистър Добс.

Добс изключи телефона и погледна статуетката. Той търпеше послушната бронзова девица само защото тя правеше голямо морално впечатление на посетителите.

Вратата на кабинета се отвори. Появи се майор Роберт Фостер, началник на третия отдел на Организацията за разпространение на американската култура.

– Е, проверихте ли? – запита Добс, гледайки подозрително Фостер. – Този породист мъжага пак навярно е бърборил с личния секретар на Добс, прекрасната мис Сара Флеминг. – Същото това момиче, което винаги отговаряше из устата на статуята на свободата със „слушам“ и „веднага“.

– Изглежда момчето е казало истината, мистър Добс – Фостер отвори една папка и прочете: – „Георг Лейман, по професия електроинженер, роден в 1918 г. в семейството на служащ; взел участие във войната на Източния фронт през 1941–1942 год., по-късно – сътрудник на спецотдела Н–14 при Военното министерство, безпартиен. След демобилизацията постъпил на работа в завод «4-дубл» на предприятието «Германски обединени електротехнически заводи» отначало като старши инженер, после като заместник-началник на лаборатория. Преди три дни изчезнал от квартирата си.“

– Хм... Приблизително същото казва и самият той.

– Моите хора разпитаха и Шмидт. Шмидт казва, че познавал Лейман само повърхностно, макар и да са работили в едно учреждение. Но описанието си схожда. В последно време Лейман се занимавал в лабораторията с някаква нова апаратура, за която няма данни.

– Шмидт получи от нас истински паспорт. За какъв дявол се увърта още тук?

Фостер извади от джоба си цигара, драсна клечка кибрит по бронзовия гръб на девицата, олицетворяваща свободата, и вдигна рамене:

– Там, казват, била замесена някаква жена. Но това не се отнася до нас! Нали разписките са тук в касата.

Добс изведнъж си спомни, че касата още стои отворена. Той стана, затвори стоманената вратичка и пусна ключовете в джоба си. Непредпазливо бе да държи при открит достъп толкова важни документи, каквито се намираха в това шкафче. Само разписката на Краузе струваше толкова пари. Наистина, не лични пари на Добс, но все пак американски пари, за които той отговаряше. Освен това в касата се пазеха книжа, получени от Шмидт. Добс малко се съмняваше във възторжените уверения

на Шмидт, че откраднатият от него проект ще произведе преврат в цялата електропромишленост и заедно с това, разбира се, във финансовото положение на мистър Добс. Но по мнението на специалисти, на които Добс повърхностно обясни описаната в книгата техническа идея, папката си струваше заплатените пари. Що се отнася до електричеството, Добс твърдо знаеше само това, че той е най-крупният акционер на „Уестерн електрик Ко“.

– Как мислите вие, Фостер, не е ли странно, че Георг Лейман е избягал със своето изобретение скоро след Шмидт?

Роберт Фостер принципно нямаше свое мнение. Преди десет години като незначителен служащ той си изписа за два долара книгата „Как да направим кариера и да си спечелим приятели“. Дълбоко жизнените тезиси на тази книга решиха неговата по-нататъшна съдба. Действайки точно по назубрените двеста и двадесет правила, от които седемдесет и осем гласяха винаги и за всичко да имаме само мнението на своя господар, Фостер се издигна удивително бързо. Похарчените за книгата два долара плюс пощенската марка се отплатиха с баснословни проценти.

– Бягството на Шмидт не остана, разбира се, тайна. Вероятно това е подбудило и Лейман – изказа се Фостер.

– И аз така мисля – кимна Добс.

Всичко изглежда бе правилно. Ако малката сделка с Лейман сполучеше, тогава Франк П. Добс можеше да плюе на разпространяването на американската култура в Европа и да се заеме с по-спокойна и доходна работа в своя роден Детройт.

Добс натисна копчето и бронзовата девица се отзова:

– Слушам, мистър Добс.

– Изпратете тук Перкинс.

– Веднага, мистър Добс.

В кабинета се появи Джим Перкинс. Той работеше при мистър Добс като пътуващ агент по разпространение на електрически уреди, продавайки на наивните немци електрически самообръсначки, театрални електрически ветрила, електрозапалки и електрически гърбочесала. В случай на необходимост той изпълняваше ролята на личен съветник на Добс по техническите въпроси, особено ако се засягаха секретни работи, които не биваше да се разкриват на странични специалисти.

– Перкинс – произнесе Добс с властен глас и погледна нисичкия човек, който като топчица се беше дотърколил до масата на господаря, – днес имаме за вас особена работа.

– Нов електроапарат? – Перкинс още повече ококори своите рачешки очички.

– Нещо от този род. Това, което днес ще видите и чуете, трябва да остане абсолютна тайна. Ясно ли е?

– Абсолютна тайна – повтори Перкинс с шепот.

– Слушали ли сте за кълбестата мълния?

– Разбира се, мистър Добс.

– Това разпространено нещо ли е?

– Много рядко, мистър Добс. До ден днешен никой не знае как се образува. Това е мълния с много миролюбиви наклонности, мистър Добс.

– Какво! Няма ли да ми кажете още, че е червена?

– Бяла е, мистър Добс! Понякога малко розова. А миролюбива е за това, че понякога само уплашва и отлетява.

– Не дрънкайте! Аз искам да зная що за нещо е тази кълбеста мълния.

– Това още никой не знае, мистър Добс. Моята леля в тридесет и втора година видяла кълбеста мълния със собствените си очи. Това било нажежено кълбо, приблизително колкото футболна топка. То се търколило надолу в комина. Леля стояла до печката и печела банички, когато кълбото изскочило от вратата на печката и мълнията паднала на пода. После тя се търколила в бюфета, счупила две чинии, отишла зад паравана, изхвърлила на масата дюшека от кревата, потъркаляла се малко между одеялата, накрая излетяла през прозореца и разбила на трески растящия в съседния двор двестагодишен дъб.

– На трески? А повече вреди не направила?

– Леля от страх изтървала баничките в помийното ведро. Това било голяма загуба. Тогава времената били тежки, мистър Добс.

– А вие не сте ли чели тези глупости в някоя книжка, Перкинс? – попита Добс подозрително.

Джим Перкинс направи оскърбена физиономия.

– Мистър Добс, за това писаха по него време всички вестници. Парчетата от чиниите и сега се намират в нашия градски музей, тях вече колко години ги продават за спомен на посетителите. За сметка на тези парчета се храни пазачът на музея. И аз имам няколко парчета в къщи. Ако искате...

Добс махна с ръка и го посъветва:

– Продавайте ги на немците.

– Няма да вървят. Немците предпочитат повече стоки, които се

ядат, мистър Добс.

– Млъкнете, Перкинс, и слушайте. Вчера дойде тук един човек от... но все едно откъде се е явил. Казваше се...

– Лейман – подсказва Фостер и загаси цигарата върху тока на обувките си.

– Вярно, Лейман. Този тип иска да ни продаде един апарат, с който може изкуствено да се създава кълбеста мълния и после да се управлява по собствено желание. Какво мислите вие за това, Перкинс?

– Великолепно! Великолепно!

– Питам за вашето мнение: дали Лейман е просто аферист, или от това може да излезе нещо?

– Трудно е да се каже, мистър Добс. Принципно, разбира се, всичко може да стане. Електричеството крие хиляди възможности.

– Страната на хилядите възможности – това е Америка, Перкинс. С една дума, вие мислите, че за работата си струва да се заемем?

– Зависи колко иска той, мистър Добс.

– Един милион марки. И то в долари.

Перкинс продължително свирна:

– Ловък момък! Един милион марки – той затвори очи. Това означаваше, че напрегнато мисли.

– Аз ви питам като електротехник, може ли кълбестата мълния да се получи изкуствено, или не?

– Не зная, мистър Добс – неуверено отговори Перкинс. – По този въпрос отсъствуват както официални научни, така и секретни данни.

– Е, какво да правим, Фостер? Налага се при демонстрацията да поканим и Кослет? Той е голям специалист.

– Тогава „Дженерал електрик“ още утре ще получи подробен отчет за цялата тази работа.

– Проклетата история!

Хората, на които можеха да се доверят, разбираха от техническата страна на въпроса много малко. Истинските специалисти, които биха могли да дадат съвет, бяха купени от другите фирми. Френк Добс нямаше ни най-малкото желание, щото слуховете за новото изобретение да излязат от пределите на тези стени, преди той сам да започне преговори с представителите на военното министерство. Трябва да се оформи работата с този немец, Лесман ли, Лойман ли – как го казваха? – и да се скрие на сигурно място. А Пентагон нека плаща. Разбира се, на неговата фирма ще дадат монопола на снабдяването на американската армия с апарати, стрелящи кълбести мълнии – това ще бъде първото условие.

- Да извикаме ли Хариман, Фостер?
– Освен за нас той работи и за англичаните.
– Е, посочете ми най-после някой! Намерете човек, който разбира от мълния и умее да мълчи, щом му се плати.
– Кого ще допуснете на демонстрирането на опита? – попита Фостер внимателно.
– Аз, вие, Перкинс, Колинс, Фрай – и толкова. Само че трябва специалист. За парите, слава богу, ние сами достатъчно добре се разбираме.
– Няма да бъде лошо да извикаме и Бенкрофт, мистър Добс.
– Не, той е бърборко като Перкинс.
– Но той е надежден човек, мистър Добс. Освен това той е инженер. Добс погледна часовника си. „Дявол да го вземе, трябва да бърза!“

- О кей, извикайте вашия Бенкрофт. Ясна ли ви е задачата?
– Тъй вярно, мистър Добс.
Фостер излезе от кабинета. В предната стая прекрасната Сара Флеминг го погледна въпросително.
– Наред е – тихо каза Фостер.
– Бос иска сам да лапне цялото парче?
– Надява се – засмя се Фостер. – Страхувам се само, че апетитното парче ще примами и други. Внимавай, навреме предай информацията.

В 12.30 пред вратата на дома на Организацията за разпространение на американската култура спря обикновено такси. Макс Салтсер, чистач на канализационните тръби, подал глава от уличния люк, с любопитство гледаше как от вратата на Организацията излязоха четирима високи мъже. Дватама взеха от автомобила някакъв куфар или сандък, другите двама придружаваха един русокос човек, който леко се затича нагоре по стълбата.

- При янките завлякоха някакъв сандък – каза той на Ерих Мюлер, безработен носач, който седеше на края на тротоара и наблюдаваше бавното движение на улиците.
– Навярно скъпо нещо, щом като сами го замъкнаха – сърдито реши Мюлер.

В това време четиримата мъже вече донесоха сандъка и въведоха Георг Лейман в кабинета на Добс. Като поставиха сандъка върху масата посред стаята, придружаващите мълчаливо излязоха. Зад своето масивно бюро се клатеше в креслото си Френк П. Добс. Роберт Фостер се намести до прозореца и невъзмутимо наблюдаваше това, което става. В голямо кресло полулежеше Джим Перкинс с изскочили от вълнение очи.

До стената на стол седеше Колинс, с лице отекло след нощното пиянство. Не помогна и студеният душ, под който Фостер го измъкна от кревата.

Петер Бенкрофт стоеше близо до вратата. Херберт Фрай, в мъхав жакет, постави върху коленете си големия жълт портфейл и нервно барабанеше с крайчетата на пръстите си по облегалата на креслото.

– Добро утро, господа – каза Георг Лейман и леко се поклони.

– Добро утро – отвърна Франк П. Добс и професионално се усмихна. – Вие сте точен. Много хубаво!

Мистър Добс натисна копчето: „Не ме безпокойте за нищо“.

– Слушам, мистър Добс – отвърна статуята на свободата. Добс направи широк жест с ръка.

– Господата са заинтересовани от вашето предложение, мистър хм... Лоуман.

– Лейман – младият човек отново се поклони. – Най-напред, господа, позволете ми да съобщя, че всички книжа и чертежи, що се отнасят до моя апарат „ШМ–128“¹, са скрити доста добре. Ще ви бъдат предадени само след окончателното споразумение. Всеки опит да се отвори апаратът, който нося тук, ще предизвика моментална експлозия.

– Вие за какви ни мислите? – сърдито каза Добс.

– За деловити американци – вежливо се усмихна Лейман.

Добс намръщи вежди. Немецът бе дързък. Но бизнесът си беше бизнес. И ако Лейман беше предпазлив, това не бе чак толкова лошо.

– Прекрасно! Покажете ни как действа апаратът.

– Позволете ми да направя отначало малко техническо пояснение.

От техническите въпроси, предполагам, господата разбират достатъчно добре.

Добс с достойнство кимна. Перкинс се усмихна, отвисоко. Фостер направи презрителна гримаса, показваща, че той счита такъв въпрос за излишен. Колинс глухо простена:

– Подлеци... замъкнаха ме на някаква си лекция.

Само Фрай запази невъзмутим вид.

– Всички вие навярно сте чували – започна Лейман, – спецотделът при хитлеровия щаб Н–19 до самия край на войната търсеше ново оръжие. Под това обикновено разбираха или атомната бомба, или реактивен снаряд. Само малцина знаеха, че се вършеха бързи приготовления за

1. Грешка на преводача: на руски заглавието е „Шаровая молния“, откъдето и съкращението „ШМ“. На български апаратът би трябвало да е „КМ–128“. Бел.Mandor.

производството на още едно мощно оръжие. Проблемът, който така бърза да решат, се отнасяше до концентрацията на електроенергията на атомите в пространствен минимум при помощта на тяхното вътрешно-динамическо равновесие. С това се достигаше потенциално натрупване на колосални количества енергия в летателно състояние.

– Ясно! – прекъсна го Добс. – Карайте накъсо!

– В природата се наблюдават явления като все още малко изучената кълбеста мълния. Както е известно, победоносното настъпление на американската армия прекъсна нашите изследвания. Началникът на отдел Н-19, доктор Вилхелм Гуртлер, загина при бомбардировка, неговият помощник инженер Ояру Котаро изчезна безследно. Изчезнаха и всички документи.

Добс въпросително погледна Фостер. Той кимва, потвърждавайки истинността на съобщението.

– Аз работех в отдела Н-14 – продължи Лейман – и сведенията, които имахме по този въпрос, бяха повече от повърхностни. Но един щастлив случай, за който тук няма да се впускам подробно, ми даде в ръцете някои ценни данни. След войната аз продължих изследователската работа и в резултат на това се явява апаратът, който виждате. Господа, обръщам вниманието ви, че това е само малък модел. Той може да произвежда кълбести мълнии най-много до 12 м енергоединици. По този принцип нищо не пречи да се приготвят апарати десет, сто и даже хиляда пъти по-мощни.

Херберт Фрай се покашля и запитва:

– Защо, прощавайте, вие решихте да напуснете работата си във фирмата „ГОЕЗ“?

Георг Лейман се усмихна:

– По икономически съображения. Едва ли моите съотечественици ще дадат един милион марки за моя апарат.

Мистър Добс смръщи вежди. Не му се харесваше, когато германците се усмихваха самоуверено. И въобще този момък имаше твърде честни сини очи и открито лице. Много неопределен тип – с такива трудно се върши работа. Немците от рода на Краузе са по-разбрани. Като погледнеш такъв, можеш веднага да определиш колко му струва душата заедно с палтото. С тях няма какво да се пазариш. А този умее да иска.

– Искате един милион марки? Ние още не сме решили. Покажете как работи вашият апарат.

– С удоволствие! Ще направя една съвсем безобидна мълния. Да кажем, от два милиона енергоединици.

– Но ние не можем да я оставим току-тъй да лази из стаята – страховито каза мистър Добс.

– Кълбестата мълния, която ще направя, е напълно управляема. Тя няма да избухне по-рано, отколкото аз желая.

– Ако избухне?

– Тогава, разбира се, от тия помещения едва ли ще остане нещо – равнодушно каза Лейман.

Херберт Фрай нервно потрепери и здраво стисна дръжката на жълтото кресло. Добс възкликна:

– Весела перспектива! А с какво гарантирате, че нищо няма да се случи.

– Аз сам се намирам в тази стая, мистър Добс – отговори немецът.

– Малко утешение. Но добре. Направете своята мълния и я изпратете някъде. Нека избухне, само че не тук.

– Къде ще заповядате да я изпратя?

– Фостер, какво мислите по този въпрос?

– Моето мнение, мистър Добс, е да изпратим кълбестата мълния в къщата на Джим Перкинс. При щастлив случай тя ще изпотроши там още няколко чинии, парчетата на които може после успешно да се продават.

Перкинс почервеня, Добс се разся.

Мощността на мълнията решиха да намалят наполовина и да изпратят извън града на хълма, където се намираха средновековни развалини.

Лейман пристъпи към апарата, извади от джоба си малък патрон, който напомняше взривен капсул, и го пхна в отвора, заобиколен с хромирана ивица.

– Започваме, господа!

Роберт Фостер премина през стаята и се спря по-близо до вратата.

– Започвайте! – изкомандува мистър Добс и се закашля от скрито вълнение.

Немецът натисна едно копче, чу се леко шракване, апаратът забуча.

– Вече започна разпадането на работното вещество на свободна електроенергия и динамическа концентрация на електроните. Мощност приблизително сто хиляди енергоединици.

Джим Перкинс изблеци очи. Още малко, и те сякаш ще изхвъркнат и ще се търкулнат по пода също като стъклени топчета за игра.

– По дяволите! – изхриптя Колинс и направи опит да стане.

– Спокойно! – кресна Добс.

– Триста хиляди енергоединици – съобщи Лейман.

Инженер Бенкрофт настръхна и започна полека да се премества по-близо до вратата.

– Къде пълзите, Бенкрофт? – промърмори Добс. – Елате по-наблизо. Вие сте длъжен да кажете своето мнение.

– Благодаря, мистър Добс, аз и оттук виждам прекрасно – прошепна Бенкрофт и не се мръдна от мястото си.

– Осемстотин хиляди енергоединици – съобщи Лейман.

– Може би стига? – с треперещ глас запита Фрай.

– Стига! – реши мистър Добс. – Махнете тази дяволска мълния от стаята.

Лейман натисна едно копче, хвана изящната ръчка и я натисна. Ръчката не се помръдна.

– Е? – запита Добс нетърпеливо.

– Сега, мистър Добс! – Лейман натисна по-силно, чу се трясък и ръчката се счупи. Джим Перкинс подскочи от стола, изправи се и отново безсилно падна обратно.

– Какво се случи? Защо не изпращате своята кълбеста мълния?

Лейман побледня. Той се мъчеше да пхне счупената ръчка обратно в отвора, но напразно.

– Ръчката за управляване се счупи, мистър Добс. Аз сега... един момент. – Лейман се опита още веднъж да пхне края на блестящото парче на неговото място.

– По-скоро! – изрева Добс. – Вие ще си играете, докато избухне.

– Не мога да изключа аппарата, мистър Добс – уплашено прошепна немецът, – ръчката за управление не работи.

– И сега какво? – Добс се приповдигна зад масата, вкопчил двете си ръце в статуята на свободата.

– Кълбестата мълнии все повече се увеличава. Боже мой! Сега е вече два милиона единици...

– Два милиона единици! – изкрещя Добс.

– Най-последно... В края на краищата тя ще избухне. Мистър Добс, ей сега ще се опитам пак! – Лейман отначало въртеше разни ръчки, натиснаше копчетата.

Бученето в аппарата ставаше по-силно, засвятка червената сигнална лампичка. Бенкрофт скочи към аппарата, погледна скалата на прибора и изкрещя:

– Седем милиона! Цялото здание ще се събори!...

Добс истерически викаше:

– Веднага спрете машината! Счупете сандъка! Аз ще ви покажа

мълния! – задъхвайки се, Добс замаха с ръце и се подпря на стената.

– Сандъкът не бива да се отваря! – надвика го Лейман. – Тогава взривът ще избухне моментално. Мистър Добс, аз нищо не мога да направя. Дръжката... – Лейман натисна още едно копче и после крачка по крачка започна да се отдалечава от страшно бръмчащия апарат.

Първи не издържа Фостер. Неговата дълга фигура се мярна в полуотворената врата и изчезна.

– Фостер! Майор Фостер! Върнете се веднага.

Но Фостер вече го нямаше. С три големи скока той пролетя през стаята на секретарите. Участвувайки в битката под Ардените, майорът имаше отлична тренировка.

– Роберт! – извика Сара Флеминг. – Какво се е случило?

– Бягай! След малко всичко ще полети по дяволите! – изкрещя началникът на третия отдел на Организацията за разпространение на американската култура и се хвърли надолу по стълбите със скокове, на които биха завидели даже професионални спортисти.

Неочакваното побягване на Фостер отвори свободно поле за действие на всички, които се намираха в стаята. Херберт Фрай се приповдигна, направи две бавни крачки и после удивително дълъг скок... Обаче без да вземе предвид действията на Бенкрофт, той се сблъска с него на вратата и само налетелият върху тях Колинс ги изблъска от кабинета. Подир тях се търколи като билиардна топка Джим Перкинс, блъсна се в жълтото кресло на Фрай и се понесе нататък.

В помещението оставаха само Френк П. Добс и инженер Георг Лейман. Притиснати към две срещуположни стени на стаята те вцепенено гледаха пращящия сред стаята апарат. Изведнъж в апарата се чу рязко щракване и между двете излизачи от апарата остриета изскочи грамадна жълта искра. Техните нерви не издържаха. Лейман пръв се хвърли към вратата, но мистър Добс се оказа по-пъргав. Леката фигура на инженера от удара се сви под остър ъгъл и полетя встрани. От апарата се отдели нова, още по-силна искра.

* * *

– Погледни какво правят янките – каза Макс Салтсер и се облакът на края на канализационния люк.

От вратата на дома на Организацията за разпространение на американската култура изскочи двуметров мъж и се понесе с налудничава скорост към следващата пресечка. Зад Роберт Фостер едновременно стартираха двама мъже. Това бяха Фрай и Бенкрофт. Те не оставаха

един от друг ни крачка.

След тях започна истинско представление: служачки, чистачки, машинописки, началници на отдели, прекрасната мис Сара Флеминг, Джим Перкинс – с една дума, целият персонал на Организацията се евакуираше от дома с поразителна скорост. Слухът за бомбата, която всяка минута можеше да избухне със страшна сила в кабинета на мистър Добс, се разнесе из дома по-бързо, отколкото самият взрив.

– Упражняват се със своите атоми... – реши Ерик Мюлер и изплю угарката в канавката.

– Гледай как бягат! – разсмя се Салтсер. – Някои даже са без палта.

– Да биха бягали до самата Америка така – въздъхна Мюлер.

Един от последните, когото изригна вратата на Организацията за разпространение на американската култура, беше главният директор на Организацията Френк П. Добс! И неговото бягство беше съвременно. Едва той се скри зад ъгъла на пресечната и в дома изгърмя взрив. Стъклата на прозореца на кабинета на Добс полетяха на улицата като блестящ дъжд от парчета. След две минути се чу нов взрив, още по-силен. След това всичко млъкна. От разбитите прозорци започна да се спуща надолу вонящ дим.

– Ама че учреждение – мърмореше Мюлер, – вмириса цялата улица. По-добре да си вървим, Макс, кой знае какво може да излезе от това.

След един час в дома се осмелиха да влязат първите сапърни части на американската армия, снабдени с противогазови маски и защитни дрехи срещу радиоактивни излъчвания. Зданието беше абсолютно празно. Подир войниците страховито влезе Френк П. Добс.

Сапърите проникнаха в кабинета на Добс и видяха следната картина: посред стаята на малката кръгла маса седеше черен сандък с отворен капак. Взривът по странни обстоятелства се беше проявил само на едно място – под вратата на касата на мистър Добс. Тежката стоманена врата беше откъсната от пантите и потъмняла от пушека. Статуята на свободата победоносно стоеше между разхвърляните по масата книжа и документи. Един войник скришом погледна във вътрешността на черния сандък и учудено сви рамене: там имаше само неголям акумулатор, няколко релета, кондензатори и дебела индукционна макара.

– Какво е станало? – запита Добс. – Къде е трупът на инженера?

– Някой е разбил касата, мистър – отговори лейтенантът на сапърите.

Добс, поклащайки се, пристъпи към масата и в недоумение

погледна царящия пред касата безпорядък.

– Нещо откраднато има ли? – с любопитство попита лейтенантът.

Добс само махна с ръка, в знак че войниците могат да си отиват. Момчетата с оловните дрехи с тежка стъпка заслизаха по стълбите.

След като се увери, че в дома няма нищо опасно, Роберт Фостер влезе в кабинета на господаря. Добс все още стоеше пред касата и гледаше в нейната празна утроба.

– Той навярно се е въртял за книжата на Шмидт – направи предпазлива забележка Фостер.

Действайки точно по правилата на книгата „Как да направим кариера и да спечелим приятели“, Фостер и този път попадна на целта. Добс само разпери ръце:

– Това може да види всеки идиот!

– Е – Фостер насмешливо се усмихна, – ние в най-лошия случай не сме в загуба. Последната партия немски марки, с които платихме на Шмидт, са така лошо напечатани, че от три крачки може да се познае, че са фалшиви. С тях той непременно ще пропадне.

– По дяволите Шмидт! На книжата на Шмидт аз плюя. Но нима не виждате, че този бандит е отмъкнал със себе си и разписките?

– Какви разписки?

– Разписките на Краузе, разписките на всички други. Разписката на лигата на дребните земевладелци, разписката на партията на домопритежателите, разписката на партията на нацистите, разписката на републиканския съюз на свободомислещите! – Добс се хвана за главата.

– Този, този Лейман излезе ловък хлапак – предпазливо се изрази Фостер.

Без да каже дума, Добс пхна под носа на майора лист хартия, който лежеше пред поставката на статуята на свободата. Фостер го прочете, отвори уста, за да изрази гръмко мнението на мистър Добс, но отново я затвори. За пръв път той сериозно се усъмни ще има ли от това някаква полза за бъдещата му кариера.

На листчето пишеше:

„Моля извинение за малките разрушения, които апаратът причини на вашата каса. Ние сме честни граждани, а не разбивачи. Но нямаше друга възможност да получим обратно книжата, които открадна бившият инженер от завода «ГОЕЗ» Шмидт и ги продаде на вас. Той ги взе безплатно от нас, а ние ги взехме от вас. Намерих във вашата каса няколко интересни разписки на

някои политически дейци. Тъй като подобни документи са достойни за вниманието на световната общественост, аз реших да ги взема със себе си и да направя от тях фотокопия. Оригиналите след няколко дни ще получите напълно запазени, за да нямате случайно трудности със счетоводителите при изплащане на пари без квитанции. Против Георг Лейман ви съветвам да не повдигате обвинение, тъй като инженер Лейман при вас въобще не е бил. Той се намира сега много далеч оттука, в чифлика на тъста си около Бремен, и има навярно неопровержимо алиби за целия днешен ден. Лейман няма и понятие за тази работа. Молим извинете за решителните действия. Наводнението на Западна Германия с американска «култура» ни научи нас, европейците, при отношенията си с вас да се ползуваме от вашите обикновени методи.

Приемете уверения за най-искреното ми презрение към вас.“

КРАЙ

© 1955 Г. Орм

Шаровая молния, 1955

Сканиране: Петър Копанов
Разпознаване и редакция: Mandor, 2008

Издание: Сп. „Наука и техника за младежта“, бр.12/1955

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10055>]